

Красимир Бачков

Кадри от САЩ
Вени

Вени бе пич отвсякъде. Висок, атлетично сложен, симпатичен и печен колкото си иска. Спокойно можеше да стане модел на Армани или Пако Рабан, но бе чистач на магазин в Чарлстън, Южна Каролина. Всяка вечер към единадесет се качваше на спортното си Мицубиши и карайки бавно и спокойно, пристигаше на паркинга на Олмарта където работеше. Тук, в огромното хале на магазина се трудеше здраво до сутринта.

– Работата никак не е трудна! – небрежно уточни той, запалвайки първата си за нощта цигара. Беше включил миялната машина към мрежата, за да зареди акумулаторите и приседна на една празна касетка за хляб.

– Вземам по хиляда и шестстотин чисто на месец, което си е съвсем прилично за Америка. Тия приказки в България, дето заплатите тук били по четири – пет хиляди, са си просто мечти. Не, че няма американци които си докарват и повече, но те са десет – петнайсет процента от всички. В тоя провинциален град, хората бачкат за по хиляда долара. Понеже са марди и не им се работи, я карат както дойде и едва свързват двата края. А аз си начуквам паричките и си живея живота както си искам.

– С какво се занимаваше в България? – проявих нездраво любопитство, но той с усмивка отвърна:

– Нямах си на представа какъв баровец го давах в родината! Карах БМВ – петица, пуших само Марлборо и от кафетата не излизах. Мангизи, мацки колкото щеш! Внасях коли от Германия и ги продавах на балците. На кола си докарвах средно по хиляда марки. Обаче като дойде оня крадльо Симеон на власт, народът съвсем я закъса и бизнесът замря. Хората за хляб пари нямат, та камо ли за коли! Мотах се така някой и друг месец и като видях, че няма накъде, си вдигнах задника, та в Америка. Тук не мога да се оплача от нищо! – той угаси догорялата цигара и се надигна. Качи се по една стълба и след малко се върна с огромна изтривалка в ръце. – Вземат ми мапата да чистят през деня и затова я крия. Иначе като дойда вечер на работа, ми трябва поне час, за да открия къде са я захвърлили – обясни кротко той. После внимателно я почисти и заедно с една по-малка метла, тръгна да събира отпадъците из магазина. Буташе изтривалката с една ръка, а с другата педантично събираше и най-малката хартийка по земята. За полепналите дъвки разполагаше с остро ножче, с което ги отлепваше от пода. И тъй като магазина бе около половин квадратен километър, за това му бяха нужни около два часа. След това седна и запали нова цигара.

– К'вото ми трябва от магазина, си го вземам! Кеф ми ядене, кеф ми

пиене, всичкото ми е без пари!

– А камерите не те ли засичат? – посочих закачените на тавана кафяви стъклени топки, в които се намираха малките камери на охраната. Вени се засмя и авторитетно обясни:

– На всичко му се намира цаката! Аз ако не мога с едни камери да се оправя, закъде съм! Виж, тукашните главочи са доста загубени. Крадат и не се сещат дори да махнат опаковката. Вземат нещо, сложат го в джоба и на вратата сигнализацията веднага ги хваща. Абе кво да ти разправам, прости хора!

– Прости, ама ние идваме при тях да им слугуваме, а не те при нас!

– Вярно, но вземам два пъти повече пари от тях самите! – бе логичният му отговор – Що съм завършил езикова гимназия в София, като няма да си ползвам езика по предназначение.

– Аз като гледам, май повече ползваш ръцете си, но...!

Вени махна с ръка и отново стана, наля в едно канче някакъв химикал, който отвратително вонеше и го изля в резервоара на миялната машина. Допълни го с вода от чешмата и я подкара из магазина. Двата диска на машината се въртяха и миеха акуратно пластмасовата настилка. Между гондолите няколко американци зареждаха със стока и слагаха етикети с цените. Гледаха си спокойно работата, без да ми обръщат никакво внимание. През цялата нощ в магазина бе пусната приятна музика и времето не се усещаше как минава. Вени ми разясни, че не можем да напуснем магазина по никой начин. Всичко е заключено и само ако но някой му стане много зле, викат по телефона линейка, за да го прегледат или откарат в болница. Така до четири сутринта, младият българин изми целият магазин. Последва нова почивка за цигара и след това включи бахарката. Това бе машина за лъскане на пода с двигател „Хонда“, който работеше с пропан и доста силно бръмчеше. Вени си запуши ушите с малки дунапренови тапи, които също вземаше от щанда и даде газ на машината. Тя зарева като кросов мотоциклет и се понесе в магазина, водена от здравите му ръце. След него пода блестеше като огледало. До шест часа магазинът светеше от чистота и Вени приключи работа. Косата му бе мокра от пот, а тениската залепнала по тялото. Той педантично почисти машините, наплиска лицето си с вода и се усмихна:

– Ето, виждаш ли колко е просто! Нищо работа, а дават една торба пари за това! Никой не ти се бърка, не ти дава акъл и не ти пречи, стига да я вършиш както трябва! И страхотно поддържа формата. Като се върна в България за две седмици, наддавам с петнайсет килограма! Отпускам се като торба и не ми харесва. А тук все едно ходя на фитнес!

След така формулираният начин да се изкарват пари в Америка, напуснахме магазина, а от още тъмното утринно небе, над огромния като летище паркинг, плющеше странно топъл за декември дъжд. Ниски кълбести облаци бяха притиснали земята и изливаха вода като от водопад. Метнахме се в Мицубишито и потеглихме към квартирата на Вени. За американския начин на живот, тя не бе нищо особено, но разполагаше с климатик, голяма видеоуредба „Сони“, удобни мебели и пълен с продукти огромен хладилник. Тук Вени щеше да си почива до следващата нощ.

И аз се прибрах да поспя, като се чудех дали в България нашето момче би вършило същата работа, за същите пари. Сънят ме унесе, без да съм си отговорил.

КРАЙ

© 2006 Красимир Бачков

Източник: Авторът

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3091>]